

Mirko Kunčič:

Osamela ptička.

*V tesni kletki ptička,
ptička osamela,
pesemco je žalno
v tiho noč zapela:*

*»Kaj je danes s tabo,
punčka moja zlata?
Ves dan so zaprta
tvoje sobe vrata.*

*Gladna sem ... Si čisto
name pozabila?
Joj, še lahko noč mi
nisi nič voščila!« —*

*V beli krsti nemo
deklica leži.
Nikdar, več ne bo je
k ptički žalostni ...*

Vaš prijateljček.

Gvidonova šola je imela počitnice. Proti sredi julija sta se gospod in gospa Fongalanska s svojima fantkoma napotila v Lurd.

Lurd! Preljubi kraj Gvidonove nebeške mamice! Kakšna radost, ko bo lahko pred čudežno votlino ponavljal: Zdrava Marija! Stopil bo na tisto mesto, kjer je stala nekoč Bernardka. Svoj pogled bo obrnil v skalno duplino. Kdo ve, ali se ne bo med cvetje divjega rožnega grma pomešalo tudi nekaj zlatih rož!

Komaj si zagotovijo stanovanje v hotelu Metropol, že Gvidon priganja, naj bi šli brž k potoku Gavu. Končno so pri votlini.

Pomešan med množico, Gvidon takoj poklekne, sklene roki in se začne pogovarjati z mamico Jezuščkovo.

Zdravomarijo moli za Zdravomarijo, a še bolj počasi kakor kdaj prej, zato da bi prelepo molitev še bolj globoko razumel. Popolnoma se vda svoji nebeški mamici, in njegov priljubljeni »da« pada iz nje-

govega srca pred noge preblazene Device kakor rožni lističi.

Pa že mu dado starši znamenje, treba se bo ločiti.

Ko prejme z mamico še sv. obhajilo, in hoče ona vstati in oditi, ji Gvidon reče: »Mama, ne še,« in mama ga počaka, dokler sam ne reče: »Zdaj sem gotov.«

Kajpada, na potovanju so in ne smejo biti drugim nadležni. Sicer bo pa Gvidon lahko še prišel. In res: Kadar je imel trenutek prostega časa, že je iz hotela stekel k votlini in sam nemoten vse povedal svoji nebeški mami, kar je imel v srcu. Kakšni nepozabni dnevi za njegovo dušo!

Pil je vodo iz Marijinega studenca, po kolenih obhodil križev pot, a vedno ga je votlina najbolj vabila. Kako zelo je blagroval malo Bernardko, kateri je blažena Devica prav na tem kraju rekla: »Obljubim ti, da te bom storila srečno, ne na tem, pač pa na onem svetu.«

Dnevi bivanja v Lurdu so se bližali koncu. Določili so, da jutri odpotujejo. Dopoldne je prišel Gvidon k votlini. Bil je sam. Roke je lepo sklenil, kakor vselej, z očmi pa skušal prodreti skrivnost, ki je polnila duplino v skali, in ker je bel kip žal samo pozemeljsko predstavljal nebeško prikazen.

Naenkrat zasliši Gvidon v svoji duši neki glas, ki ga živo spomni na glas, kakor ga je slišal na dan prvega svetega obhajila. Odkod neki glas prihaja? Tako sladak in mil je, kakor glas materin; tako mu je zemeljska mamica šepetala na uho, ko je bil še čisto majhen...

Deček zdaj jasno spozna: sama blažena Devica govori! Telo in duša in vse bitje ga vleče proti votlini. Ničesar drugega ne vidi, kakor okoren kip in cvetoč divji rožni grm, toda kolikšna sladkost ga prešinja, kakor da bi prepevali angelski glasovi!

Nebeški glas pa mu govori o nekaki skrivnosti... In otrok razločno začuje te-le besede:

»Ljubi moj Gvidonček, kmalu pridem pote in te vzamem seboj. Umrl boš, jaz sama pridem pote neko soboto in te vza-

mem iz maminega naročja ter te pope-
ljem naravnost v nebesa.«

Tisti trenutek je Gvidonu bilo, kakor da je v
raju. Zemlja, Gav, votlina, vse je izginilo.

Ko pa je blažena Devica utihnila, se je zopet
znašel sredi romarjev, bolnikov, množice; bilo mu je,
kakor da se vrača iz daljne dežele, iz nebes, kjer ima
Jezušček svoje igračke.

Ker se bliža ura kosila, odhiti fantek proti hotelu.
Pravkar sedajo k obedu. Tudi Gvidon se usede in
razgrne svoj prtič.

»Sveta Devica mi je povedala neko skrivnost.«

»Brž mi jo povej!« ga hlastno poprosi mamica.

»Joj, mamica, to ne gre! Skrivnost smeta vedeti
samo dva človeka, ne trije. Taka reč se ne pripoveduje.«

Nato je Gvidon govoril o raznih drugih rečeh. Na-
slednji dan so se od Lurda poslovili.

Železnica v Po teče ob Gavu in se čez potok vidi
tudi votlina. Gvidon je stopil k oknu.

Na vso moč, kolikor so mu dale šibke roke, je po-
šiljal blaženi Devici poljube; ko pa od presrečnega
kraja ni bilo ničesar več videti, se je brž ves iz sebe
obrnil k mamici: »Mama, kmalu bomo zopet prišli, joj,
kajne da bomo, kmalu?«

»Kmalu«, tole besedico je rekel svoji zemeljski
mamici; ali mu ni prav to besedo prejšnji večer rekla
njegova nebeška mamica?

Gvidonova mamica seveda tega ni vedela, zato je
tako odgovorila:

»Seveda, kajpada, srček moj, kmalu.«

Gvidon pa je s svojimi velikimi, sanjavimi očmi
gledal kakor zamaknjen v lepo prikazen in sam pri
sebi mislil: »Ali pa bo to dosti kmalu? Kaj pa, če bom
tedaj že odšel naravnost v raj?« (Dalje prih.)

